

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 07. maja 2020.godine
Br. Ref.:RK 1558/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI236/19

Podnosilac

Hamdi Kuleta

**Ocena ustavnosti rešenja, br. AC-I-14-0339-A0001, Žalbenog veća
Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na
Kosovsku agenciju za privatizaciju, od 29. novembra 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Hamdi Kuleta iz Podujeva (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje br. AC-I-14-0339-A0001 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće), od 29. novembra 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog rešenja kojim su navodno, podnosiocu zahteva povređena prava i slobode garantovane članovima 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] i 32. [Pravo na Pravno Sredstvo] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. [Procesiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 23. decembra 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 30. decembra 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajram Ljatifi za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërxhaliu-Krasniqi i Gresa Caka-Nimani.
7. Dana 16. januara 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i zatražio je od njega da dostavi Sudu sve odluke redovnih sudova koje je podnosilac zahteva pomenuo u svom zahtevu. Istog dana, zahtev je prosleđen Žalbenom veću Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Posebna komora).
8. Dana 22. januara 2020. godine, podnosilac zahteva je dostavio Sudu tražene dokumente.
9. Dana 14. februara 2020. godine, Sud je od Posebne komore zatražio da dostavi Sudu "Opomenu od 20. novembra 2014. godine, koju je Posebna komora poslala podnosiocu zahteva za plaćanje sudske takse".
10. Dana 19. februara 2020. godine, Posebna komora je dostavila Sudu traženi dokument.

11. Dana 22. aprila 2020. godine, Veće za razmatranje je razmatralo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

12. Dana 23. decembra 2010. godine, Društveno preduzeće "Amortizeri" (u daljem tekstu: DP "Amortizeri") u Prištini, je odlukom br.379/1, izvršilo podelu finansijskih sredstava radnicima preduzeća koja su inkasirana od zakupnine prostorija DP "Amortizeri". Ovom raspodelom je bio obuhvaćen i sam podnosilac zahteva.
13. Podnosilac zahteva je imao pravo na žalbu protiv gore navedene odluke u roku od 15 dana, dok iz spisa predmeta se primećuje da podnosilac zahteva nije uložio takvu žalbu.
14. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je podneo zahtev Organu za likvidaciju DP "Amortizeri" kojim je tražio da se poništi raspodela finansijskih sredstava prikupljenih od zakupnine prostorija DP "Amortizera" tvrdeći da su sredstva podeljena na neravnopravan način.
15. Dana 8. oktobra 2013. godine, Organ za likvidaciju DP "Amortizeri" Kosovske agencije za privatizaciju (u daljem tekstu: Organ za likvidaciju) je odlukom PRNo47-0221, odbio zahtev kao nevažeći sa obrazloženjem da je jedan deo ovih prikupljenih sredstava dodeljen Poreskoj upravi Kosova, dok je drugi deo podeljen radnicima DP "Amortizeri".
16. Dana 4. novembra 2013. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Posebnoj komori Vrhovnog suda protiv gore navedene odluke Organa za likvidaciju tvrdeći da je raspodela ovih sredstava od strane menadžmenta DP "Amortizeri" izvršena na proizvoljan i neravnopravan način i bez ikakvih kriterijuma.
17. Dana 7. novembra 2014. godine, Specijalizovano veće Posebne komore Vrhovnog suda (u daljem tekstu: Specijalizovano veće) je presudom [C-IV-13-2814] I. odbilo kao neosnovanu tužbu podnosioca zahteva i potvrdilo je odluku PRNo47-0221 Organa za likvidaciju od 8. oktobra 2013. godine, smatrajući istu pravednom i zakonitom, i II. obavezalo podnosioca zahteva da u roku od 15 dana plati sudsku taksu u iznosu od 20 evra.
18. Dana 19. novembra 2014. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Žalbenom veću Posebne komore Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Žalbeno veće) protiv odluke [C-IV-13-2814] Specijalizovanog veća tvrdeći proceduralna kršenja i zahtevajući da se presuda Specijalizovanog veća poništi i predmet vrati na ponovno razmatranje.
19. Dana 20. novembra 2014. godine, Posebna komora je podnosiocu zahteva poslala pismenu opomenu da plati sudsku taksu u iznosu od 100 (sto) evra upozoravajući ga da ako sudska taksa ne bude plaćena u roku od 15 dana, žalba će se smatrati povučenom.
20. Dana 29. novembra 2019. godine, Žalbeno veće je rešenjem [br.AC-I-14-0339-A001], zaključilo da se žalba podnosioca zahteva protiv presude

Specijalizovanog veća [C-IV-13-2814] smatra povučenom jer podnosilac zahteva nije platio sudsku taksu. Žalbeno veće je, između ostalog, obrazložilo da:

“Na osnovu člana 69.1 Zakona br. 06/L-086 o Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (ZPK), Žalbeno veće je odlučilo da ne održi usmeni deo postupka. Zbog toga što žalilac nije platio sudsku taksu, Žalbeno veće je odustalo od prosleđivanja žalbe kod tužene.

Na osnovu člana 253.4 Zakona o parničnom postupku (ZPP): “Tužitelj ima zadatak da uz tužbu priloži potvrdu o plaćenju sudskoj taksi”. Član 253.5 propisuje: “Ukoliko tužitelj ne plati propisanu sudsku taksu o tužbi i nakon od suda upućene primedbe i ako ne postoje uslovi za oslobađanje od plaćanja sudske takse, smatraće se da je tužba povučena”. Na osnovu člana 3.1 Administrativnog Uputstva br. 01/2017 Sudskog Saveta Kosova (SSK), određivanje sudske takse koja se treba platiti u vreme kada je žalba podneta je zasnovano na vrednosti spora, odnosno na prirodi zahteva.

[...]

Zato što žalilac nije platio sudsku taksu kako je to od njega zatraženo, putem obaveštenja (opomene) od [20. novembra 2014.] godine, koje je uručeno zastupniku žalioaca dana 21. novembra 2014. godine, a on nije podneo zahtev da bude oslobođen od plaćanja sudske takse, Žalbeno veće smatra da je žalba povučena.”

Navodi podnosioca

21. Podnosilac zahteva tvrdi da je Žalbeno veće, osporenim odlukom, njemu povredilo prava i slobode garantovane članovima 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] i 32. [Pravo na Pravno Sredstvo] Ustava Republike Kosovo.
22. Podnosilac zahteva tvrdi da *“Nijedna zakonska odredba za PKVS ne upućuje na primenu odredbi ZPP-a u ovoj komori i samim tim nema osnova da se smatra da je žalba povučena bez odlučivanja u meritumu jer nije plaćena taksa”*.
23. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da poništi i proglasi neustavnim rešenje [br. AC-I-14-0339-A001] Žalbenog veća od 29. novembra 2019. godine.

Prihvatljivost zahteva

24. Sud prvo ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom o radu.
25. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] Ustava koji propisuju:

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

(...)

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom."

26. Sud se takođe poziva na član 49. [Rokovi] Zakona, koji predviđa:

"Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]."

27. U konkretnom slučaju, sud utvrđuje da je podnosilac zahteva podneo zahtev kao pojedinac i kao ovlašćena strana; podneo je zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona nakon što je iscrpio sva pravna sredstva predviđena zakonom.

28. Međutim, Sud se takođe poziva na član 48. [Tačnost podneska] Zakona, koji predviđa:

"Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori."

29. Sud se takođe poziva na stav (2) pravila 39. [Kriterijumi prihvatljivosti] Poslovnika o radu, koje propisuje da:

"(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju."

30. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da je Žalbeno veće rešenjem [br. AC-I-14-0339-A001] povredilo pravo na pravično i nepristrasno suđenje podnosiocu zahteva. S tim u vezi, on tvrdi da je Žalbeno veće u suprotnosti sa zakonskim odredbama smatralo žalbu podnosioca zahteva povučenom i na ovaj način njemu je povređeno pravo na pravno sredstvo.

31. Sud naglašava da nije zadatak Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu, koje su navodno izvršili redovni sudovi pri ocenjivanju dokaza ili sprovođenju zakona (zakonitost), osim i u meri u kojoj su iste mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). U stvari, uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju odgovarajuća pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, *mutatis mutandis*, presuda br. 30544/96, Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu ESLJP) *Garcia Ruiz protiv Španije*, od 21. januara 1999. godine, stav 28).

32. Uloga Ustavnog suda je da osigura poštovanje prava zagwarantovanih Ustavom i drugim zakonskim instrumentima. Stoga, Ustavni sud ne može da deluje kao sud „četvrtog stepena“ (vidi presudu ESLJP-a od 5. februara 2015. godine, *Bochan protiv Ukrajine*, br. 22251/08, stav. 61).

33. U slučaju podnosioca zahteva, Sud podseća da je Žalbeno veće, žalbu protiv presude Specijalizovanog veća, smatralo povučenom jer podnosilac zahteva, uprkos upućenom upozorenju od strane Žalbenog veća nije platio sudsku taksu

koja je predviđena Administrativnim Uputstvom br. 01/2017 Sudskog saveta Kosova koje propisuje da podnosilac zahteva treba da plati taksu kada podnosi žalbu.

34. Sud primećuje da je Žalbeno veće ocenilo i protumačilo zakonske odredbe u vezi sa sudskom taksom i da je svoju odluku obrazložilo zasnivajući se na Zakonu o parničnom postupku i na osnovu člana 3.1 Administrativnog uputstva br. 01/2017 (AU) Sudskog saveta Kosova (SSK) koje predviđa: *“određivanje sudkse takse koja se treba platiti u vreme kada je podnesak podnet se zasniva na vrednosti spora, odnosno na prirodu samog podneska”*. Žalbeno veće u svom obrazloženju precizira da: *“Odluka SSK-a br. 01/2017, koja je na snazi od 1. maja 2017. godine, u vezi sa usvajanjem tarife sudske takse PKVS-a propisuje da žalilac treba da plati fiksnu sumu od 20 evra za podnošenje žalbe.”*
35. Sud primećuje da je Žalbeno veće takođe obrazložilo da podnosilac zahteva *“nije platio sudsku taksu kako je od njega zatraženo putem obaveštenja (opomene) od 20. novembra 2014. godine, koje je uručeno zastupniku žalioaca dana 21. novembra 2014. godine”*, i štaviše *“nije podneo zahtev da bude oslobođen od plaćanja sudske takse”*.
36. Sud smatra da je zaključak Žalbenog veća postignut nakon detaljnog razmatranja relevantnih odredaba u vezi sa sudskim taksama i činjenice da podnosilac zahteva nije platio sudsku taksu i nije podneo zahtev za oslobađanje od ove uplate.
37. Sva pitanja, koja su bila relevantna za odlučivanje u vezi sa neplaćanjem sudske takse od strane podnosioca zahteva, su pravilno razmatrana od strane Žalbenog veća. Svi materijalni i zakonski razlozi vezano sa osporenom odlukom su analizirani te shodno tome, Sud zaključuje da su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celosti, bili pravični (vidi slučaj Suda, KI 57/19, podnosilac zahteva, *Slavica Mirić*, Rešenje o neprihvatljivosti, od 12. decembra 2019. godine, stav 52, KI 62/18, podnosilac zahteva *Nadlije Gojani*, Rešenje o neprihvatljivosti, od 27. septembra 2018. godine, stav 42, vidi takođe, *mutatis mutandis*, presudu ESLJP-a od 21. januara 1999. godine, *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, stavovi 29 i 30).
38. Što se tiče tvrdnje podnosioca zahteva o povredi prava na pravno sredstvo kao rezultat zahteva Žalbenog veća za plaćanje sudske takse, Sud podseća da, prema sudskoj praksi ESLJP-a, zahtev za plaćanje sudske takse za građanska pitanja u vezi sa tužbama ili žalbama za koje sudovi treba da odlučuju, ne može se smatrati kao ograničenje prava na pristup sudu koje kao takvo nije u skladu, *per se*, sa pravom na pravično i nepristrasno suđenje (vidi, *mutatis mutandis*, presudu ESLJP-a od 30. novembra 2005. godine, *Podbielski i PPU Polpure protiv Poljske*, br. 39199/98, stav 64).
39. Stoga, iznos sudske takse, koji je ocenjen u svetlu okolnosti konkretnog slučaja, uključujući mogućnost podnosioca zahteva da je plati, i faza postupka u kojem je sudska taksa naložena, su faktori koji se moraju uzeti u obzir pri odlučivanju o tome da li je licu poštovano pravo na pristup sudu (vidi, *mutatis mutandis*, presudu ESLJP-a od 30. novembra 2005. godine, *Podbielski i PPU Polpure*

protiv Poljske, br. 39199/98, stav 64, vidi takođe i slučaj Suda, KI 62/18, podnosilac zahteva *Nadlije Gojani*, Rešenje o neprihvatljivosti, od 27. septembra 2018. godine, stav 44, KI 78/18, podnosilac zahteva *Pashk Malota*, Rešenje o neprihvatljivosti, od 27. Februara 2019. godine, stav 47).

40. S tim u vezi, Sud smatra da podnosilac zahteva nije izneo dokaze, činjenice i argumente koji ukazuju, da je iznos sudske takse koju je podnosilac zahteva bio obavezan da plati, mogućnost da je plati i okolnosti njegovog slučaja uopšteno, da su uticali na njegovo pravo na pristup sudu, kao što je propisano u članu 31. Ustava. Štaviše, Sud iz spisa predmeta primećuje da podnosilac zahteva, uprkos opomeni Žalbenog veća, nije podneo ni zahtev za oslobađanje od sudske takse, kao što je propisano zakonom.
41. Sud podseća da sama činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom odluka redovnih sudova ili pominjanje članova Ustava, nije dovoljno da se izgradi tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosilac zahteva treba da obezbedi obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, *Abdullah Bajqinca*, KI136/14, stav 33).
42. Kao rezime, Sud smatra da podnosilac zahteva nije izneo dokaze, činjenice i argumente koji ukazuju na to da su postupci pred Žalbenim većem na bilo koji način predstavljali ustavnu povredu prava garantovanih Ustavom, odnosno prava na pravično i nepristrasno suđenje i prava na pravno sredstvo.
43. Shodno tome, Sud zaključuje da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i da se proglasi neprihvatljivim, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 39. (2) Poslovnika o radu.

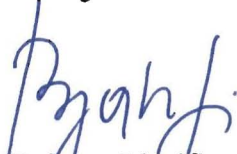
IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 22. Zakona i pravilom 39. (2) Poslovnika o radu, dana 22. aprila 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Ljati

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi